

[Viggo Starcke.]

af problemet er også vigtig; og den formelle side af problemet omhandler dette, om spørgsmålet om Tysklands optagelse i NATO skal lægges ud til folkets tilkendegivelse ved en folkeafstemning, inden vi træffer en afgørelse her. Hele spørgsmålet om folkeafstemning er blevet vanskeliggjort ved det kommunistiske misbrug. Man har jo set det af den måde, problemet har været lagt ud til befolkningen på. Foroven på de stemmesedler, som er indsendt her til Folketinget, stod der, at hvis folk var modstandere af Tysklands oprustning, skulle de skrive under på, at de var modstandere af Tysklands optagelse i NATO. Det vil sige, at man benytter problemet om oprustning, som Danmark ingen indflydelse har på, til at påvirke folks stilling til Tysklands optagelse i NATO. Dette har været med til at vildføre en stor del af befolkningen, og det har i høj grad været med til at vanskeliggøre gennemførelsen af en folkeafstemning. Jeg synes, det radikale venstre og kommunisterne har en meget stor del af ansvaret for, at folkeafstemningen sandsynligvis ikke kommer.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens argument, at den erfaring, som regeringens medlemmer har, som det udenrigspolitiske nævns medlemmer har, og som det høje tings medlemmer har — denne erfaring og træning i udenrigspolitiske problemer er større end den, vælgerbefolkningen som helhed har. Jeg synes ikke, man helt kan afvise, at der er noget berettiget i de synspunkter, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fremfører, men, hvis man stiller problemet klart op og stiller spørgsmålet til vælgerne klart og ærligt, er det alligevel sådan, at vælgerne vil være i stand til at svare ja eller nej. Jeg indrømmer, at der knytter sig mange komplicerede sidevirkninger til udenrigspolitiske problemer; det er ofte ligninger med mange ubekendte, som kræver, at man er inde i både de historiske forudsætninger og de nuværende traktatmæssige problemer og en lang, lang

række andre ting. Men jeg tror alligevel, det er betydningsfuldt at have befolkningen med sig i sin udenrigspolitik.

Nu er der det, at folkeafstemningsinstituttet er et relativt nyt, relativt uprøvet institut, og at dansk udenrigspolitik også er relativt ny, og den danske befolkning har været afvænnede med at tænke udenrigspolitisk, praktisk talt siden 1864 og lige op til 1949. Dette, at den bestemmelse i grundloven, som åbner mulighed for folkeafstemning, f. eks. ikke omfatter skattelove, mener jeg forsåvidt er uheldigt, men der findes en lang række problemer, som er nemme at overskue, og som drejer sig om indre problemer af økonomisk eller social art. Selvom måske en folkeafstemning set fra politikerens synspunkt kan give et uønsket resultat, drejer det sig i disse tilfælde kun om økonomiske eller om sociale ulykker, men hvor det drejer sig om udenrigspolitiske problemer af meget stort format, er det problemer, som er livsfarlige, og som kan berøre et folks eksistens. Opstiller man spørgsmålet om Tysklands optagelse i NATO for vælgerne klart og ærligt, og om dette eventuelt skal gøres afhængigt af, at Tyskland tilkendegiver sit demokrati, som det har gjort det nu i den sidste tid, så mener jeg med de erfaringer, man har fra Gallupundersøgelser, at den højtærede stats- og udenrigsminister og den høje regering vil få et så overvældende flertal bag sig, at jeg tror, det vil støtte både Danmarks anseelse og Danmarks politik.

Der foreligger 3 forslag, som vi skal tage stilling til. Det ene forslag er den højtærede stats- og udenrigsministers forslag til folketingsbeslutning, som omfatter Danmarks godkendelse af Forbundsrepublikken Tysklands tiltrædelse af Den nordatlantiske Traktat. Her synes jeg problemet er stillet klart og præcist op. Det, vi skal tage stilling til, er Tysklands optagelse i NATO. Den 19. oktober 1954 fik regeringen Folketingets bemyndigelse til underskrivelse, og det, vi står overfor i dag, er den endelige ratificering.